

SÕJAHÜÜD

PÄÄSTEARMEE AMETLIK
HÄÄLEKANDJA EESTIS

WILLIAM BOOTH,
ASUTAJA

Nr. 75
OKTOOBER 1935
Hind 15 senti

7. aastakäik

EVANGELINE BOOTH,
KINDRAL

ALFRED LOCKYER,
DIVIISI KOMANDÖR

TALLINNAS,
1. OKTOOBRI 1935

Õing on nii loodud, et vaenlased ei või tungida sinna sisse, kui uks ei avata seespoolt. Põra ava oma südant patule!

Komandör S. L. BRENGLE.

Pühitsus.

PÄÄTÜKK V.

Pääle pühitsuskoos-
olekut.Käisid pühitsuskoosolekul?
Alandais kahetsuspingi juu-
res?Sai su süda puhastatud Jee-
susse veres?

Said sa Püha Vaimu?

Kui andsid ennast Jumalale
parimal viisil kui mõistsid, ja
ometi ei saanud sa Püha Vaimu,
siis ära heida meelt. Ära
astu ühtki sammu tagasi, jää
sinna, kus oled, kindlas usus.
Jumal mõtleb õnnistada sind.
Vaata jätkuvalt Jeesusele ja
oota, et tema saab rahuldama
su südame igatsust. Ütle talle,
et ootad seda, ja toeta ta töö-
tustele. Tema ütleb: „Sest mi-
na tean mõtteid, mis mina mõt-
len teie pärast, need on rahu
mõtted ja mitte õnnetuseks, et
ma teile annan tuleviku ja loo-
tust. Ja teie hüüate mind appi,
ja teie võtate mind paluda ja
leiate mind, sest kui te nõua-
te mind kõigest südamest, siis
annan ma ennast teile leida,
ütleb Issand.“ (Jeremia 29:11—
14.) See on imeline töötus,
ja see on sinu jaoks.

Kas kurat on sind nende
päevade sees rohkem kiusanud
kui kunagi enne? Hääl küll,
siin on üks teine töötus sulle:
„Oh sina vilets, kes kangesti
vintsutatud, sa trööstimata,
vaata, ma tahan su kivid ilu-
sasti seada, ja sahviri kiva su
aluseks panna, ja tahan su ak-
nand teha kristallist, ja su vä-
ravad kallist hülgavaist kivi-
dest, ja kõik su rajad kallist
kivist. Õigusega peab sind
kinnitama.“ (Jes. 54:11—14.)
Jumal mõtleb sinuga teha suu-
ri asju, kui sa aga ära ei hei-
da oma usku ja julgust.

Ma olen kindel, et paljud teie
seas mitte ainult ei annud en-
doid Jumalale, vaid Jumal and-
is ennast ka teile. Sa said siis
Püha Vaimu. Kui tema tuli
sisse, läks „mina“ välja. Sa
vilkasid ja põlgasid iseenast
ja vajusid kokku mitte millek-
ki, kuna Jeesus sinus sai kõi-
geks. See on Püha Vaimu esi-
mine töö, kui ta oma täiseaga
tuleb südamesse — ta astub
Jeesust. Meie näeme
Jeesust nõnda, kui meie pole
enne iialgi teda näinud, meie
armastame teda, meie austame
teda, meie tunnustame temale
kõik au, ilu ja väe, ja meie
mõistame paremini kui kunagi
enne, et tema kalli vere läbi
oleme päästetud ja pühitsetud.
Püha Vaim ei taha tähelepanu
enesele tõmmata, vaid Jeesu-
sele. „Tema ei räägi iseen-
(Lõpp 4. veerul.)

Väravad vabadusele on avatud!

„Sest Inimese Poeg on tulnud otsima ja õnd-
saks tegema neid, kes ärakadunud on.“ (Matt. 18:11.)

Pühas kirjas ei ole peaaegu ühtki sõna, mis ei oleks pannud
üht või teist inimest mõtlema sellele. Aga piiblis on sal-
me, mis toovad õnnistusi mitte ainult mõnele, vaid sadadele ja
tuhandetele. Nende hulka kuulub ka nimetatud salm. Siin il-
mutatakse täielist Jumala armastust. Iga üksik sõna on kui
särvav täht selles tähtedepildis. Vaatleme ligemalt üksikuid
tähti!

Inimese Poeg — see on esimene, meie särvav täht. Mida
üttele meile see sõna? See räägib meile imelisel viisil Jeesuse
jumalikust aust. Kuidas nii? Kas see ei räägi palju enam
Tema vaesusest ja madalusest? Ma mõtlen, ei. Ühelgi pro-
phetil ega apostlil ei ole kunagi tulnud meelde ütelda: mina
olen inimese poeg. Mispärast mitte? Sellepärast, et see on
täielikult arusaadav. Meil, inimestel, ei olegi tarvis eriliselt
rõhutada, et oleme inimese lapsed, see on juba iseenestest mõis-
tetav. Aga kui Jeesus ütles seda iseenestest, siis Ta teeb seda
sellepärast, et Temale see on midagi üsna erilist. Tema ei ol-
nud algusest päälle Inimese Poeg, nii nagu meie, vaid Tema
oli Jumala Poeg. Tema oli Jumala kuju ja Tema au ilmutus.
Tema troon oli sääl, kus arvamata hulk ingleid laulavad kiid-
laule: Temale hõiskasid hommikutähed. See kõrge, vägev,
auuline Issand muutub inimese pojaks — milline alandus, mil-
line arm!

Milline alandus oli see Temale taevastest kõrgusest ma-
ailma patuusesse madalusse! Mida see küll tähendas Temale,
jätta oma Isa ja pihade inglite seltskonna, ja olla üheskoos
hukkuvate patustega!

Sõna „inimese poeg“ näitab, kui suur oli ohver, mis Jee-
sus kandis meie eest.

MIDA SA TEED, et kaasa aidata RÜNNAKUS ? „MAAILM JUMALALE“.

See sõna ei räägi mitte ainult Jumala Poja ohvrist; see
räägib ka Isa ohvrist. Mida see ei maksnud Temale, anda oma
ainusündinud armsa poja patuste inimeste kätte! Tema tead-
is, mida inimesed teevad Temaga. Tema teadis, kuidas nad
pillkavad Teda, süülitavad Temale ja lõövad viimaks risti. Vaimu
Ta võis juba kuuld vasaralööke Kolgatal, mis löi haavu
Tema Isa, südamele — ja ometi Ta andis selle suure ohvri.

Kui väga stigav armastus ja halastus kostab neist sõnust:
inimese poeg! See sõna lubab meid vaadata Jumala suurele
armastusele, kes armastas nii maailma, et andis oma ainusün-
dinud poja.

Jumala Pojast, kes sai Inimese Pojaks, meie kuuleme
edasi: ta on tulnud. Meie oleme sellega nii harjunud, et
kõrge Jumala Poeg on tulnud meie juurde, et meie ei vaatagi
enam sellele kui millelegi erilisele. Oh kuidas igatsesid vana
testamendi pühad Tema järele! Kuidas nad ohkasid ja ootasid:
„Vahimees, ons kauaks veel ööd?“ „Kui Issand
toob tagasi Siooni vangid, siis meie ole-
me kui unistajad!“ Nii nad ootasid igatsusega Päästja
tulekut. Nad teadsid vaid, et Ta tuleb.

Kui kord Inglise kuningas Richard Lõvisüda tuli tagasi
koju ristsõjast, tungisid ansterlased tema pääle ja vangistasid
ta. Ükski ei teadnud, kus vang oli kinni pandud. Aga
tema ustav sulane läks ühest lossist teise ja laulis laule isa-
maast. Võib-olla, et kuningas kuuleb teda ja vastab ta lau-
lule! Aga kõik ta pingutused olid asjata. Lõpuks tuli ta
Durensteini lossi juurde Doonau kaldal. Kui ta ka sääl lau-
lis kauge koduma laule, siis kuule — lossi keldrist kostis
vastus. Ustav sulane teadis: see on minu isand! Vang oma
kongis hõiskas: ta teadis: päästja on ligedale tulnud.

Tänapäev võib tunnustada hukkuvale maailma: „Päästja
on ligi!“ Ühelgi ei ole enam tarvis jääda patuvanglasse.

See on rõõmusõnum! Rõõmsamat sõnumit ei ole enam
kogu maailmas! Kas sa oled kogenud seda, sina isiklikult?

Armastuse ohver.

Arizonas mängis ühel päeval
väike indiaanitüdruk oma va-
nemate omni taga. Tema vend oli
läheduses ja kindis. Mängides
tõstis väike tüdruk tema lähedu-
ses lamava kivi. Tegeledes oma
mõttega, ta ei pannud tähele, et
kivi all oli madu, ning kui kivi
langetati, võitis ta kaitseseisuko-
ha ning nõelas lapse paljast jal-
ga. Vend, kuuldes õe kisa, ruttas
kohale. Ta mõistis kohe oma õe
elu hädaohtu, kumardus tema
üle ja hakkas imema välja mürgi.
Oma kiire mõlemisega ja armas-
tusega ta päästis oma õe, aga ta
pidi tasuma seda ise endu eluga,
sest väikese haava kaudu suus
tungis mürgi tema verre ning nõ-
ne tunni pärast oli ta surmud.

Kuidas räägib see väike juhtum
igapäevases elust, armastusest ja
ohvrist! Kas see ei ole pill suu-
rimast maailmas, pill Temast, kes
andis oma elu, et päästa meid
surmast. Sest ka meie olime us-
sist nõelatud. Jumala vaenlane,
saatan, vana madu, oli märkinud
meid surmale, tema mürg oli tun-
ginud meie südamesse, ning kind-
del surm ootas meid. Aga siis
tuli Jeesus, meie vend, meie
abiaks. Just siis, kui saatan tahtis
panna maksma oma õigust, andis
Kristus oma äramõistmata suures
armastuses iseenast meie ase-
mele, võitis meie patud oma ihule
ning suri valusalt surma, et osta
meid vabaks pimeduse võimusest,
ta maksis meie eest oma eluga.

Nii siis Kolgatal oleme unas-
tatud hingeliselt kui ihulikult.
Pimedusevürstlil ei ole nüüd mingit
õigust meie üle. Meie oleme
täiesti vabad, kuulume tervelt
Jeesusele. Põgene Tema juurde,
Ta on õrnem kui õrnem vend, lu-
gevam kui meie hirmus vaenlane
ja kõik ta patumürg. Ta on alati
valmis, alati heatahtlik ruttama
meie abiaks, Tema tahab võtta
ära patumürgitust, Tema veres
leidub ravi kõigile meie haavadele.

Pühitsus.

(Algus 1. veerul.)

sest mitte, sest minu omast
võtab tema ja kuulub teile.“
ütles Jeesus, ja ihel teisel ko-
hal ütleb ta: „Seesama peab
minust tunnustama.“ (Joh.
16:13, 14, 15:26.)

Ei ole tema ka tulnud meie
õpetama mingisugust uut tött,
vaid enimini õpetama meid
tundma vanu tõdesid, mida
kuulutas Jeesus ise, kui ka
Jumalast mõjutatud prohvetid
ja apostlid. „Seesama peab teil
õpetama kõik, ja teile meel-
de tulemata kõik, mis mina teil
olen ütelnud.“ (Joh. 14:26).
Ta teeb piibli uueks rama-
tuks sulle. Ta tuletab meelde
ja õpetab sind, kuidas pead seda
tarvitama igapäises elus,
nii et see saab sulle teenäita-
jaks. (Järgneb.)

Vari.

"Oh, et ma üalgi ei saa näha päikest," kaebas väike tüdruk, lamades oma kõval asemel vaeses arstiküsi. "See suur vari varjab päikese minu eest."

"Suure varju" all ta mõlles maja teisel pool kitsast hoovi, kus ta elas.

Oh, mõllesin mina, kui mitme inimese elu üle ei ole langenud suur, raske ja tüme vari! Igal inimesele on vari erinevaist asjust. Kõigepealt meil on suur vari, mida patt heidab meie eluteele. Aga isegi seda võib, kiitus Jumalale, Kristuse elustav, soojendav armastuspäike peletada.

Sina, kes arvan, et su elu on ainult vari, kui kõnnid raskest paitel: "Ärka üles, kes sa magad... siis võtab Kristus sind valgustada."

Aga sinu ja Kristuse vahel ei tohi olla mõnd varjavat seinu. Sa pead tulema Tema juurde just nagu oled ja paluma. Teda võtta ära kõik, mis võib lahutada teid üksteisest. Ja Tema teeb seda kindlasti.

Aga ka Jumala laste teele langevad sageli varjud. Iga laim tarvib nihasti päikest kui varju, mitte ainult päikest, sest siis ta sureks. Ole kindel selles, et Jumal teab, kui palju kummastki on meile kasuks. Täiesti pine-daks ei või jääda kunagi, kui Tema on meil.

"Valgus on välja läkitatud õigele."

Rünnak „Maailm Jumalale“

on alanud — oled ka sina võtnud oma seisukoha?

Saladus.

„Mul on üks salavahend“, ütles keegi armastatud daam, „mis aitab mind kõigis mu raskusis.“

Olin sageli imestanud tema südamerahu ja lahkust ning alandust, millega ta kannatas elu läbikatsumisi, ja sellepärast igatsetin kuulda, milles peitub tema saladus.

„Minu saladus“, ütles ta, „on vaikida, kui arvan, et olen haavatud ja oman põhjusi vihastamiseks. Mida enam räägiks sellest teistele, mida enam kõneldaks sellest, mida kogetud, seda enam võib kõne lõpul tunda end haavatud ja surutud. Enamasti väheneb kõik, mis juhtunud, kui meie ei räägi sellest. Ainult oma Issandale taevas kõnelen ma kõik. Tema võtab hariikult ära iga kibeduse ja sageli valmistab tema mulle rõõmu, andes mulle rahuldust sellest, et oma nõrkuses tohin jälgida Teda.“

Sõnakuulmatuse needus

Kirjutanud kindral Bramwell Booth.

Põlgused on sageli väga tähtsad, kuigi nad näivad olevat nii väikesed tähendusega.

Selles on hinge kui ka ihu haigused väga sarnased. Arstid ütlevad, et ainsast nakkuspislasest on küllalt kogu inimkeha mürgitamiseks, rääkimata valude ja lõpaks surma toomisest.

Nii on väikseim sõnakuulmatuse või uskmatuse, väikseim patt või mustus, mida ükski inimilm ei või üles teida, küllaldane väimliku elu surnamiseks.

Kuidas sai sinust äralangeja? Kuidas see juhtus? Kas keegi ei kohelnud sind õieti? Keegi rääkis sinust halba? Sa nägid teiste juures midagi, mis ei olnud õige ja pani sind komistama? Sul olid rasked küsitused?

Hää küll, seda ma võin hästi mõista. Kardan, et mitmed niimetatud hääd inimesed peavad vastama paljude asjade eest, millega nad on lasknud nõrgemaid langeda. Aga Jumal hoolitseb selle asja eest; Tema ei kohtle ühtki ebaõiget.

Aga kas ei olnud midagi, mis juhtus juba enne, veel enne kui kõik muutus sarnaseks? Keegi vaene langenu tuli kord minu juurde rääkima minuga. Ta oli enne tubli päästesõdur, väga õnnelik ja teistest armastatud.

Aga nüüd oli kõik muutunud. Kõik oli nii õõpime. Talle näis, et ta ei suuda enam kanda seda, ja oma raskusega tuli ta minu juurde. Tegin, mida võisin, tema aitamiseks ja ütlesin: „Kuidas see juhtus — milline oli algus?“

„Ja, algus oli sarnane,“ ütles ta. „Mul oli hääl sõber, ka salvatsioonist. Meie töötasime Jumalale, et meie iga päev oleme üks tund tema ees palves. Mitu aastat ma pidasin kinni sellest tütusest — mul oli võit oma hinges ja elus. Aga siis suurenes mu töö, ja ühel päeval ütlesin endale: „Ma tahan muuta selle tunni pooleks tunniks, nii et ma võiksin puhata natuke rohkem.“

Sellest päevast pääle muutusin külmemaks oma hinges. Ma ei armastanud enam pattuseid nii nagu tegin seda enne, aga ma olin muutunud nõrgaks. Nii vähehaaval andsin järele oma nõrkusele ning loobusin oma ülesandest, ning nüüd olen kaotanud kõik. Kõige algus oli palve hooletusse jäätmine.“

Nagu meie mõistame, ei olnud ükski raskus, mis pärast said temale osaks, tema tõsise langemise põhjus; ei — algus oli palve mahajätmine. Kas ka sinuga oli nii?

Mitme aasta eest paluti mind kõnelelda kellegi noormehega pärast koosolekut.

„See ei tähenda nii palju, kus meie otsime Jumalat. Aga kui me teame erilist paika, kus me kord kaotasime Teda, siis see on parim koht Tema otsimiseks.“

Evangeliline Booth.

tu, kes sinu mõiste järele on käinud sinuga valesti ümber, kui tõesti sinu oma sisemises või välismises elus on mingisugune viga, mis on tõsine põhjus selleks, et Issand on lahkunud sinust?

Kui see peaks olema nii, siis ma palun sind tõsiselt: tunnistada seda üles! Ära mine enam edasi valelikuna Jumala ja inimeste ees. Ole julge! Jutust! Too tõde valgusele! Julge kohata enese elu faktiga!

Aga ükskõik, kuidas äralange mine algab, siis teame meie ometi, milline, on selle lõpp. Iga patt kannab eneses oma seemet, ja üks ainus sarnane seeme toob enesega kaasa kõrvalepõiklemata lõikuse surmaks.

Üks hariiklike hädaohte, mis jäljib langust, on tunne, et uuesti tõusmine on võimatu ja et inimese ise ei või teha selleks midagi. See on loomulikult vale, hirmus pettus.

Üks näide: Siin lamab keegi mees, kes magab põlevas majas. Ava üks sinna ja lase sisse vett! Katsu nüüd ise sisse tungida, kuigi on peaaegu võimatu tungida läbi suitsu. Noh, siin ta on — raputa teda. „Ärka üles, inimese, maja põleb! Teie olete kadunud kui teie ei hüppa aknast välja!“

Mis tema vastab? „Ma küll ei kavatsen välja hüppata. Laske mind olla rahul, ma ei näe mingit tuld.“

Asjaolu, et tema ei või näha hädaohtu, vaid tahab jääda rahuses, on suurim hädaoht.

Just nii on hingega. Ärallange mine, kes on maitsenud, mida tähendab päästmine, teab, et ainult tunnistus ei maksa; ja iga katse õigeksammiseks, mis ei lähe tagasi ärallangemise alguseni, on asjata. Mida kauem ta vaatab üles kõrguse poole, millelt ta langenud, seda raskem näib temale tulla sinna tagasi, lõpuks teda haarab ahastus ja ta jätab kõik.

Kolgata näib olevat nii kaugel ära, aga kaugeneb veel enam neile, kes katsuvad elada tunnetel. Kristuse lõpmata armastus kahvatab nii vähehaaval, ning lõpuks surevad tema usk ja lootus.

Ja ometi — kui rikas heldusdest ja armust on meie Issand! See on tõendatud muuseum ka sellega, et su elu on veel senini alal hoiatud. Tule nüüd tagasi, seni kui veel oeldakse „tänapäev“!

Rahusvahelisi tenteil.

STAABIÜLEM

Juhatab septembris lõpul ja oktoobri alul tervituskooleid uuele Bruti territooriumi juhatajale, komandör Charles T. Richie. Shoti salvatõrjastid tervitasid teda Glasgow's 26. septembril. 3. oktoobril tulevad kokku Põhja-Inglismaa ohvitserid Albert Halli Manchesteris. Päälle selle on samasugused koolekud Bristolis ja Leedsis. London tervitab oma uut juhatajat 26. oktoobril Westminster Central Hallis.

Kindral Bramwell Booth.

Kõikuv usk.

UALJARANDAMISE ajal tuli keegi mees esimest korda Ameerika lääneriiki ja jõudis Mississipi kaldale. Seda ei olnud sellel kohal, kuid tema pidi tingimata minema teisele poole.

Oli varane talv ja lai veepind oli kaetud jääga. Ta ei leandnud, kui paks oli jää, ja ei usaldanud minna sellele. Ta kahtles kaua, aga õo hakkas lähemale ja tema pidi üle minema. Viimaks ronis ta värisedes ja suurima ettevaatusega, käel ja põlvvedel, katsudes sel viisil teada, kas oli küllalt tugev.

Kui ta oli nii suure vaevaga rännanud umbes pool maad, kuulis ta oma taga laulu. Viidukus nägi ta neljahobuselisi vankril söökoormaga, mida juhtis laulev neeger — nad sõitsid üle jää.

Mitmed kristlased rönivad värisedes Jumala tootustel, kuna keegi teine, tugevam usus, läheb elust läbi lauluga, olles kantud sõnadega: „Uskuge Jumalat!”

Kõik kuulub minule.

Jutustatakse, et keegi jumalasalalgaja läks kord mööda teed. Ta nägi vaeselt riietatud naist, kes käis tema ees ja kõneles iseneses. Alul mõttes ta naise olevat natuke vaimuhaige. Tullles ligemale, nägi ta, et see on keegi neegrinaime. Tema nägu säras imestusväärsest rõõmusest ja õndsusest. Jumalasalalgaja ligines temale ja ütles talle, nagu Ühendriikese sageli öeldakse, rääkides mustadega: „Noh, tädi, mida teie räägite üksinda, minnes teed omaette?” — „Oh, master, ma ei teagi, et olen rääkinud midagi. Aga ma mõtlesin, vaadates maailmale, taevaalotusele ja tähtedele: Oh, kõik see kuulub minule, sest mina kuulun Kristusele ja Kristus kuulub Jumalale.“

Siin oli keegi vaene inimene. Kuid üle kõige oli ta ometi rikkaim inimene, kellele võib mõelda. Siin oli ka haritud härra, kuid nüüd ta kohtas inimtüübiga, kellest tal polnud sugugi aimu, vaatamata kõigele oma tarkusele. Tal oli olnud edu elus, aga nüüd kohtas ta inimesega, kelles peitus äravõitmatu võidujõud, millest ta ei teadnud midagi. Lihtsa vaese naise sõnad jäid talle suure mõju. Ja, Issanda õnnistuse läbi läks nii kaugele, et ta ei saanud enenem rahu, kui tuli samale alalise kogemusele: „Kõik kuulub minule, sest ma kuulun Kristusele.“

Oma rahva ebajumal.

Haarav jutustus Jumala päästvast jõust Hiinas.

Ta pilgutab natuke silmi ja omab erilise joone oma suu ümber, kuid ta nägu on ometi õrn ja lahke, mis on kindlasti järeldus tema päästmisest.

Linn, kus ta sündis, oli maakonna päälinn, tuhandete väiksemate alevite keskus. Linnas suured väravad ja paksud müürid, kuigi nad on nüüd peaaegu varemeis, jutustavad tähtsast seisukohast, mida linn omanud kord. Ja, kogu Hiinas võib reisida palju maad, enne kui võib leida midagi sellele sarnavalele vaatele, mida leiame linnas keskel.

Meie kangelasel vanemad ei kuulunud põllumeeste kihti, nagu suurem osa ümbruse elanikke. Nad vaataskid enestele kui palju kõrgemale, sest nende esisad olid põlvest põlve kulla- ja hõbesepad, nii et nad viimaks hakkasid peaaegu põlgatusega vaatama kalleile metallele. Pääle selle olid nad liikmed „Pühade ja suurte ühingu“, mis nende eneste arvatav tõstis neid palju kõrgemale nende

tundis ta, et teda täitis uus, tundmatu, kuri vaim, mis kasvas vähehaaval ja võttis tema üle võimuse, kuni ta arvas, et ta võib korda saata imetegusid.

„Oh!“ ütles ta, „ma tunnen saatanat, see on suur.“

Levisid kuulujutud, et selle seksti uuel liikmel on erilised võimed ja jõud, ja ümbruskonna haigeid viidi tema juurde, et tema tervendaks neid. Tema kuulsus nõiakunstis muutus nii suureks, et kolmkuhast inimest selles usuühingus valis teda enesele jumalaks. Temast räägiti igalpool kui kuulsast imetegijast, ning teda kutsuti teistesse linnadesse kuulutama ja tervendama haigeid.

Sarnane tema ülendamine kõr-

kingi või olid suitsuses kõõgis toitu valmistamas, kuni kõrge mandariini Yameni linnas — kõik olid täis imestust tema imetegude pärast ja kiitsid tema nime.

Aga veel suuremad asjad ootaskid teda. Pidi korraldama suur pidu ja turg, kus tema pidi olema päätegelane. Peoplats pidi olema org nelja kõrgstiku vahel, ja sääl ta pidi istuma mingisuguses fantastilises asendis maailma suurimaks külgetõmbeks.

Ta korraldas oma asja hästi, istudes oma kohal nii, nagu suurem osa maa ebajumalaid, jalad ristis ja jalatalad ülepoole pöörduvalt. Sarnases asendis pidas ta üleval üksteist lampi, mis olid kõik samakuulsused kui piiba lootose õis, ja need ei kustunud mitte kogu aja jooksul, vaid vahetati ümber teistega, kui nende tuli muutus juba nõrgaks. Kaks nendest lampidest olid asetatud tema jalataladele, kaks puusadele, kaks põlvedele, kaks õlgadele, üks pähe ja kaks ülejäänud käe pihkudele.

Kas see oli ime, et tuhanded, kes üles kasvatatud ebatus ja pimeduses, tulid ja kummardasid tema ees, tulles tema juurde oma palvetega ja suitsetamisohvritega?

Ta läks välja pikemale reisile, kus tal oli suur edu, ja pöördus koju ühel laupäeval pärastlõunal. Pärastlõunal jutustati imeliket asjast turuplatsil ja keskinnas.

Linna olid tulnud inimesed, kes kuulusid „Päästa maailma“ armeele ja nad olid rõõmsad, et „saatanamees“ tuli koju õigel ajal, et kaitsa neid „valgete saatanate“ eest, keda nähtud linnas kahel viimasel päeval. Rahva seas tekkis peaaegu kabuhirm, kui nende juttu katkestas trummi „bomm, bomm, bomm“ — trummi teistsuguse häällega kui see, mida nad ise tarvitasid pulmadel ja matustel. Ka laulu kuuldi samal ajal kui trummigi.

Aga igaugused häaled on hiinlastele külgetõmbavad, ja vaatamata oma kartusele, kogunes suur hulk, kahtlemata tundes ennast nii kindlad just sellepärast, et neid oli nii suur hulk.

„Saatanamees“ oli ka kodus õigel ajal, et osa võtta esimesest Päästearmee vabahukooolekust oma kodulinna. Ta salgas õpetus armastusest ja pattude andestamisest ja pani vastu igale hääle mõjule, mis ulatas tema südameni. Aga üht asja ta ei võinud teha — unustada seda esimest vabahukooolekut.

Järgmisel korral, kui ta tuli koju, tõmbas teda mingisugune vastupandamatu jõud koosolekuruumi, aga koosoleku ajal ta ei tun-

(Lõpp 6. lk.)

Ta on ka osutanud armastust vaestele ja nälgivaike.

budda- ja taoti-usulistest naabritest. Ja kui nad poleg väljendas soovi saada ka liikmeks samas ühingu, suurenes nende rõõm ja uhkus.

Ta mäletab hästi seda aega — see oli samal ajal, kui ta sai kahekümneühe aastaseks, kolmanda kuu kahekümne-esimesel päeval, kui ta andis oma töötuse ja kirjutata alla lepingule, et mitte süüa liha ja sibulaid ning mitte kanda loomanahket riietust.

Senini oli ta mõelnud väga vähe oma isa usuühingule ja sellele õpetusele, kuid peaaegu kohe, kui ta oli kirjutanud alla lepingule,

gemale kohale nende arvatud põhiasus valmistas loomulikult suurt rõõmu tema kodus, ja rahvas tema sünnilinnas olid uhked selle üle, et nad olid tunnud teda juba lapsepõlvest saadik, kes oli nüüd saanud nii kuulsaks.

Tema auks tarvitati trumme, gongongsid ja tsimbleid, ning naine, kes sünnitanud siia maailma jumala, sai suure au osaliseks. Tema nimi oli kõigi huultel. Alates väikese päevavaraste hulga, kes vestlesid ja suitsetasid keskinnas, poisid, kes ajasid laiskku kaameleid, naised ja tüdrukud, kes istusid väljas ja valmistasid

MAAILM JUMALALE!

Oma rahva ebajumal.

(5. lhk. järg.)

nud midagi erilist, enne kui juhataja tuli alla platvormilt ja läks otsetead tema juurde, näidates sõrmega temale ja öeldes kindla häälega: „Teie peaksite tegema parandust!“

Need olid lihtsad, sageli tarvitatud sõnad, aga sel korral tarvitati neid Püha Vaimu juhatusel, et tuua veendumusele üht saatana ustavamata sulast, ja ta varises kokku Kõigevägevama ees ning otsis päästmist kahetsuspingil.

„Kõige imelisem kõigest,“ jutustas ta hiljem kõneledes oma päästmisest, „oli, et mina, kel olnud kogu elu aeg kivine süda, ei saanud mitmel päeval teha muud kui nutta.“

„Saatan ei lasknud mind nii kergesti,“ jatkab ta, „vaid püüdis mind kogu aasta jooksul süüda oma võrku, saates sadandeid minu endistest austajatest mind pilkama ja piinama, aga mul oli neile kõigile ainult üks vastus; see oli niihästi neile, kes kiusasid mind, kui ka neile, kes imestasid minu muutuse üle. Ma ütlesin: „Siin on sama mees, aga mitte sama süda.“

„Olete õnnelik oma uues kogemuses?“ küsime temalt. „Väga õnnelik,“ kõlab hetkeline vastus; „ja minu suurim rõõm on näha mitmeid sadandeid minu endistest austajatest alandama ennast ainukese Jumala ette, paludes Tema andestust oma pattudele.“

Üle kolme aasta on möödunud eelpool räägitud vabaõhukoosolekust, mis põhjustas nii suurt mündatust linnas peale meie kangelasel pöördumist. Selle aja jooksul on ta näidatud oma eluga, et ta on tõesti päästetud ja ta on tarvitanud palju aega, et oma sünnilinnas ja ümberkaudseis aleveis, kus ta on nii hästituntud, kuulutatud armuõpetust. Ta on ka osutanud armastust vaestele ja nälgivale, aidates neid nii palju kui tal võimalik.

Meie ajal sünnivad veelgi imed. See mees ei võinud ainult loobuda sellest seisukohast, kus kõik austasid teda, vaid ta on ka saanud osa kirjeldamatust millestki, mida nimetame „armee vaimuks“ ja armastusest hingede vastu, mis on olnud alati päästesõdurite hingeks.

Meie kohtasime teda täielises uinivõime tamburiinga käes ja lauluga huultel, teel oma kadeti-seltsilistega, et osa võtta vabaõhukoosolekust. Ta on nimelt, pääle kolme aastat, vastu võetud kui kadett ja on praegu sõjakoolis, et saada kasvatatud ohvitseriks.

Ta annab oma juhatajatele kõiki põhjusi uskuda, et temast saab tubli hingedeõpetaja Jumalale oma kodumaal ja et taevast rikastatakse mitte tuhandega, kes kuulevad tema elust ja jälgivad tema eeskujule.

„Tahaksin meeleldi saada päästetud, kuid...“

KUI sageli kuuleme meie, salvaisionistid, sarnaseid sõnu! Tee taevasse ei ole mitte kerge. Jeesus ütles, et see on kitsas, ja mitmed Tema järelkäijad on leidnud, et see on täis ohakaid. Ometi on see kohane igale inimesele ja igaüks võib käia sellel. Kõik, isegi meeleatud, võivad leida teed ja lõpuks jõuda õndsalt taevalinna. Suurem osa, kes teavad midagi tee aulisest lõpust, peaksid ka igatsema tulla õndsuse teele. Aga arvatavasti hulk näevad enese ees suurt aga, millest nad arvavad, et nad ei suuda mööduda või astuda üle. Nad lasuvad seda aaga sulgeda teed ja — lähuvad vastu kaduvusele. Oh, oh, kui palju ei ole sarnaseid, kes kunagi ei jõua taevani, sellepärast, et nad ei tunginud mööda sõnast aaga, mis seisab neil ees!

Sääl on jõukaid inimesi, kes tahaksid meeleldi kõnida taevateed, aga nad ei taha liikuda ümber rikkuse, ahnuse või isekuse ebajumalat oma südames.

On ärimehi, kes igatsevad päästmise järele, aga kristluse põhimõtteid ja äriprintsipiid, mille najal nad loodavad tulla hääle il-

malikule seisusele, ei ole kooskõlas.

On seltskonnainimesi, kes tahaksid kõnida eluteed, aga oma sõpru, lõbusid, pidusid jne. nad ei taha ohverdada Ristiõõdu pärast.

On teadusemehi ja naisi, kes tahaksid küll minna taevasse, aga ise oma mõttejäreldusi usu üle nad ei taha maha jätta, nad ei taha kõnida lihtsuse teed.

On edukaid ülespoole sirutajaid, kes loomulikult ei taha minna põrgusse, aga nad ei taha milgi tingimusest kuuluda ärapäolatud natsareeni-lase seltskonda.

On moeorje ja teisi kerglasi inimesi mõlemast soost, kes kindlasti sooviksid päevitada paradüüsi rohul ja naudida selle ilu, aga uhkus ja vilispidusid on neile nii armas, et nad ei suuda kuidagi lahkuda sellest.

On lõbuorje, kes on hirmunud mõteldes hammaste kiristamisele ja nutmisele pimedusevärsti eluasemetele, aga ka neil ei ole julgust lahkuda maailma tühjade kaevude juurest.

On inimesi, kes tahavad naudida palju ja nad on hirmunud kuules rikkast mehest, kes teises il-

„Käige minu järel!“

Mida Jeesus õpetas.

„Mõtlege nende asjade pääle, mis üleval on, ei mitte nende pääle, mis maa pääl on.“ (Kol. 3:2).

KUI meie vaatame kõigi asjade algusele ja selle edasitugimisele, juurele igas asjas, mida teeme, siis võime ühendada seda, mida Kristus õpetas ja ütles selle kohta, sõnades: „Jä äge minu sisse!“

KUI mõtleme, kuidas peame elama oma elu, on Kristuse käsk lihtsais sõnust: „Käige minu järel!“

Kristuse sõnad meie ühendusest Jumalaga, ja kuidas meie peame paluma, on öeldud lihtsais sõnust: salajas. „Mina oma kambri ja paneuks oma taga lukku ning palu salajas!“

Kui vaatame oma seisukohata maailmas ja meie kaasimeisi ning neid olusid, milles leiame end, võib seda, mida Jeesus õpetas sellest, väljendada sõnaga misjon.

Kui me jälle vaatame oma elu sihile ja meie töösihile, siis on ainuke, mida võime öelda: taevas.

mas ei võinud saada tilka vett oma keelele janu kustutamiseks, aga nad ei taha lahkuda sellest, mida liha ja meel himustab.

On noori inimesi, kes nägid oma isa ja ema kõnivat õnnelikult eluteel ja soovivad kõnida nende jälgedes alles siis, kui nad saavad vanaks.

On kergemeeliseid, kes kindlasti tahaksid saada päästetud, aga kardavad, et nad ei saa hoitud.

On hingi, kes tunnevad end maunitsetud saama jumalalasteks, aga nad ei julge raskuste pärast, mis võib-olla saavad neile osaks, raskuste pärast, mis on ainult nende mõttekujutuses, mida aga tõsiselt ei ole olemas.

On inimesi, kes mõtlevad end olema liig patused, aga midu tahaksid saada päästetud.

On teisi, kes oleksid küll valmis minema kahetsuspingile, aga nad arvavad, et nad ei ole valmis ja kohased.

Sääl on — oh, mu Jumal, nende arv on nii kohutav — neid, kes annavad tõe õigust, kes tunnistavad oma päästmise vajadust, kes absoluutselt tahavad saada päästetud — aga mitte nüüd, vaid üks teine kord. Mida ingi ei ole viinud nii palju hingi ära Jumala juurest, kui see: „Ma pööran kindlasti, kuid mitte nüüd, üks teine kord.“ Vana muinasjutu ütleb ju sellepärast ka, et kurivaim, kes leiuas selle ütelse, tõsteti põrgu suurimasse auisse.

Tahad sa saada päästetud, siis pead tungima läbi oma „a g a s t“. Ära ütle, et see on võimatu! Miljonid on teinud seda ja rändavad ning rändasid õnnelikult taeva Jerusalemma poole, vaatamata teeraskusele ja ohakaile. Kistu maha oma aaga täna, sest homme võib-olla oled arvatud nende hulka, kelle hauakivile võiks raiduda sõnu: „Ta teadis teed taevasse, kuid läks ometigi hukka.“

Liblikad veepinnal.

KEEGI loodusuurija istus kord mererannal ja nägi, kuidas kirju liblik eksis, võib-olla uskudes, et läikiv merepind oma tumerohelise värviga on lillelaks heinamaa. Siis väis ta lendlemisest ja tahtis lastuda arvatuvale heinamaale. Kuid siis leidis ta oma surma märjas elemendis.

Inimeste seas leidub sarnaseid „liblikaid veepinnal“, kes on lahkunud pühadusest, lapsesust ja kindlasti piannalt ning lendavad nüüd uskmatusel petlikul merel, lõbusustega ja maailmarõõmude läikivalt vetel, kuui tuleb hirmus ärkamine, nagu see kord tuli kadunud pojale.

Hüa sellele inimesele, kes siis, nii nagu tema, õigel ajal leiavad teed lagasi isamaja, kindlale rannale. Aga oh, kui mitmed leiavad oma surma maailma tormava meres! Kui ka sinu, kes loeb seda, oled sarname „liblik veepinnal“, siis ratta pöörama ümber, enne kui on liig hilja!

„Seisata, kui kell heliseb!“

SELLELE suvel, jutustab keegi, viibides ihes mõne seltsilisega jalgrattasõidul maal, jõudsimme raudtee-ülesõidukohta juurde, kus lugesime hoiatussignaali: „Seisata, kui kell heliseb!“ (Rootsis on niisugused hoiatussonnad raudtee-ülesõidukohtadel.) Kell helises ja meie seisatasime. Kui meie ootasime rongi moodsust, läksid minu mõtted kõigi kellade juurde, mis helisevad, hoiatades inimesi nende kiirel rattamisel läbi elu. Ma mõtlesin isa ja ema hoiatustele, päästesõdurite tunnistustele, nende palvetele ja manitsustele, et inimesed otsiksid Jumalat, emme kui on hilja, ja röömu ja mure juhtmistele elus. Kas ainult need kellad helisevad? See tähendab seisumist tähtsaima küsimuse ees elus, meie hinge päästmist, ja me küsimine endilt: „Kuidas on minu vahetõus klava Jumalaga?“

See oli ühel pühapäeval minu puhkuse ajal. Kirikukell helises. Ma olin kaasas matusekongris. Mu ees kanti valget kirstu, millele olid vaevalt kahekümneaastase noormehe maised jäänused. Nimelikult vaadates oli sellel noormehel lootusriikas tulevik ees. Vähem kui kaks kuud tagasi omandas ta pärast püsivat tööd valge õlilipilase mütsi. Kuid haigus muutis mõne nädala jooksul tema elu. Valge müts, mis tóotas jatkuvat edasiminekut, asus nüüd kiristukaanel ja kõneles tummalt murdunud lootustest ja elu kaduvusest. Palju noori, tavaliselt rõõmsad ja lõbusad, kuid nüüd murelike nägudega, kaatsid oma sõpra hauani. Paljud neist jäid peetama silmapilgu tõsiduse ees, olid haaratud elu lihtsusest ja surma teadvusest, et aga hiljem jälle eemaldada mõtted Jumalast ja igavikust. Kuid mõned, ma usun seda, asusid sellest tunnist alates Elu teele.

Kord helisevad kirikukellad. Siis peavad kõik seisatama. Hoiatuskellad on kõik vaikunud, kui need kellad kõlavad. Need, kes ei kuulanud hoiatust, mida nelle anti elus, peavad kirikukelladele helinas kuulama: „Minge ära minust, teie äranetud!“, kuid neile, kes tähele panid hoiatust: „Tulge, teie minu Isa õnnistatud.“ Millise tervitushelina toob igaviku-kell sinule?

Meie võitlusväljalt.

KORPUSTE TEATEID.

TALLINNA I.

Hiljuti moodunud aja jooksul oleme kogunud, et Issand oli meiega võitluses. Pole mingi, alla ristisõjamees, ja meie tundsi me ütlasi: et võitlusi oli mitmel korral raske. Kuid Issand annab võite.

Oleme nüüd lõpetanud oma vaabõhu-sõjakäigu. Mõnes suhtes polnud see nii hästi õnnestunud kui mõeldud aastal, suuremalt jaolt selles, et suvi oli vähmane, ja osalt selles, et meie politseivõimud ei saanud koosolekuteks sama koha nagu varemalt. Kuid koosolekud olid auilised. Seltsilise võitsid osa neist ustavalt. Ja hulgal kuulasil tähelepanuga sõnumit. Mõnikord nägime ka, et mõni rõhutud hing tuli ja alandas end truumi juurde eestpalvaks.

Koduühinguga tegime angusti lõpus kõigiti õnnestunud väljastõidu Naissaarele. Ilm oli ilus ja süvine. Koosolekul koolumajas oli täis ruum. Issand õnnistas meid rikkalikult. Naissaare rahvale meeldib väga Päästearmee.

Nüüd kestavad jälle koosolekud meie ilusas ruumis. Meie usume, et tulevikus on võite. Me võtame osa ka ülemaailmikust palvekoosolekut 2. septembril. Suur hulk seltsilisi ja sõpru oli tulnud ja meie üle oli valatud palveaim. Meie kogunesime korpusesse kord nädalas palvekoosolekule, ja meie usume, et Jumal õnnistab meie korpusi ja meie tööd sügisel, mis on ees.

R. Ahlberg, j. o.

TALLINNA II.

On ju algarud sõjakäik! Ja meie, päästesõdurid, olame püüdnud suurima hoolega jälgida oma päilikut, püüdes tungida saatana vägedele, et võita patuvange vabadusele! Olime rõõmsad, kui võisime ka sel eesmärgil sõita Paldiski ja Pakri saarele. Lautpäeval oli kogunenud väike hulk inimesi meie koosolekule. Ning meie tarvitame oma võimalusi, tunnistades vabadusest, mida omame päästmise läbi, ja laule õnnest, mida on Jeesus Kristus meie südamesse toonud. Pühapäeva hommikul purje-

tasime paadiga väikesele saarele, kus viibisime rootslaste keskel. Ning nemad olid rõõmsad, et võisid kuulda oma emakeeles kapteni Bleesi kõnelevat Jeesuse armastusest ja laule auilist Kolgast.

Pühapäeva õhtul oli jällegi koosolek Paldiskis. Meie tundsi-me Jumala ligioli ja Tema armastus ühendas kõikide südameid. Inimestel oli suur huvi meie laulude ja tunnustuste vastu, ning nad soovisid jälle varsti näha rõõmsaid päästesõdureid! Oleme tänulikud Jumalale selle võimaluse eest ja palume, et Jumal kasvataks inimeste südameid seda seemet, mida meie nõtruses külvasime.

Ning meie aare on: sõida päästesõjaväies, kus on palju võitlusi, kuid kus omame ka auilise kogemusi ja tunneme Jumala ligioli. Ja meie püüd on, minna ka rõõmuga vastu tulevilekul, lauldes:

Küll on au selle sõjameese olla, kel vägi ja võimus;

küll on au selle sõjameese olla, kes valitseb taevast ja maad!

Marta Eimann,
k. k.

TARTU.

Ilus suvi on mööda ja ihes sellega lõpevad ka võimalused vabasa õhu koosolekute pidamiseks. Kasutama veel viimaseid võimalusi, rääkides Jeesuse armastusest ja Temast kui valgusest, mis valgustab hinge, siis kui kõikjal on pime. Ja kui nüüd viimased koosolekud on peetud peaaegu pimeduses tinglevalgel, siis on nii mõni-igi hing leidnud ennast ka patupimedusest ja on hakanud igatsema eludalguse järele.

Suur põhjus on tänada Issanddat nende silmapilkude eest, mis on mööda läinud suve jooksul, ja me usume, et meie Jeesus aitab edaspidigi.

Sellepärast, sõda ja veel kord sõda patu vägede vastu, kes takistab, et ei saaks kogutud hinge Päästjale.

Lõikust on palju, selleks tahame töötada, ja seda kõik Jeesusele.

J. Padar, ltn.

JUMALALE MAAILM!

Jumalale maailm! Jumalale maailm! Ei muud mu hingejantu rahuldada või.

Näen lapsi — mahajäetuid; Näen valupisaraid Kord rõõmsa naise silmis, Kes naeru unustand; Näen nende muret, pattu, Kes pimedas veel istuvad. Ma näen ka maades kaugeis, Kes nõutult eksiavad. Kuid oh vaata, kiinkal sääl — Jeesu rist! Jeesu rist!

Ma annan oma südame, Et võita sulle maailma. Ma annan oma südame, Et võita Sul, Issand, maailma.

Jumalale maailm! Jumalale maailm! Niüd ruttu sõtta, tule-vere sõdurid!

Jeheova pühäl sõnal Sa torma patuväde, — Kes haavatud on sõjas, Neil siruta sa käed. Niüd räägi Jeesu armust,

Rahvusvahelisi teateid.

Kuninganna Astridi surm.

Mõteldes sügavale leinale, mida kuninganna Astridi surm tõi kaasa Rootsi ja Belgia kuningaperikondadele, saatis kindral Evangeline Booth kuningas Gustafile järgmise telegrammi, mis lahkesti antud meile kasutamiseks:

Tema Majesteet Kuningas Gustafile, Borgholms.

Sõnum armastatud kuninganna Astridi surmast on toonud mulla sügavamast valu. Loomu poolest armastav, õilis iseloomult, eselkuga kui kuninganna, näine ja ema, oli ta võtnud kõikide südameid; rikkad ja vaesed, kõrged ja madalad on ühinenud kurvastuses tema lohkumise pärast. Eritiselt leinavad kiinmed tuhanded Päästearmee liikmed Belgias ja Skandinaavia maades ihes kuningaperikondadega, kes on osutanud meie organisatsioonile armastusriikast ja hindavat sõprust. Meie palume töiselt Tema Majesteet Kuningas Leopoldi täieliku tervenemise pärast, aga üle kõige, et Issand, meie kõikide Jumal, oleks Teie Majesteedi ja kuningas Leopoldi tugevus raskesti tabanud lõigajal ja et Tema, kes tunneb igat inimliku kurvastust, oleks tööstijaks Kuningas armastete lastele ja armuala rahvale.

Evangeline Booth, kindral.

Prints Karlile saadeti Rootsi pääkorterist järgmine telegramm:

Kogunud palvesse Jumala ette, et Tema trõnistik sõnadega hingendamat valusas kaotuses, palu- vud Päästearmee pääkorteris õhviterid kiinlata oma sügavamast osavõttu.

Blomberg.

Viimasele telegrammile saabus järgmine vastus:

Meie saadame Päästearmee pääkorterile oma soovimat länu lahke osavõtu eest.

Karl, Ingeborg.

Mis päästab neid, kel kurjus, piin;

Oh laula ristisurmaist Ja Isa õhvirtoist. Sest oh vaata, kiinkal sääl — Jeesu rist! Jeesu rist!

Jumalale maailm! Jumalale maailm!

Mul, Issand, hinge süüta armu- tulega,

Mis muudab kangelaseks, Ja nõrka tugevaks, Teeb vägevaks ja vahvaks Kesk võitlusmõiltsid, Mis annab uuest jõudu Ja nelipühi julgust, Et Kristuse eest surra Ja elada ma võin. Sest oh vaata, kiinkal sääl — Jeesu rist! Jeesu rist!

„SÕJAHÜÜD“ VÕITLEJATE AUNIMESTIK.

Nr. 74 — september 1935.

Ohvitserid:

Kapt. V. Muul 50, leitn. J. Padar 40, kapt. J. Matveus 3, ltn. A. Tenen 35, kapt. H. Eimann 25, kapt. M. Blees 25, ltn. S. Mueseant 25.

Allohvitserid ja sõdurid.

Seers. F. Leemann 45, sekr. J. Kanter 35, envoi L. Bakul 35, sõdur J. Tenen 30, sõdur Kruuse 25, seers. H. Sandberg 25.

